

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 11310/2025
13.05.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца АА, из ..., чији је пуномоћник Светолик Јевтић, адвокат из ..., против туженог ББ, из ..., чији је пуномоћник Весна Јовановић, адвокат из ..., ради утврђења права својине, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2434/24 од 29.05.2025. године, у седници одржаној 13.05.2026. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2434/24 од 29.05.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2434/24 од 29.05.2025. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 2434/24 од 29.05.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Убу П 560/23 од 13.02.2024. године, којом је одбијен као неоснован тужбени захтев, којим је тражено да се утврди да је тужилац по основу закона наследник своје бабе по мајци, пок ВВ, и сувласник са уделима од по $\frac{1}{2}$ на катастарским парцелама, уписаним у Л.Н. број .. КО ..., све ближе описане у ставу првом изреке, и обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка од 93.900,00 динара, са законском затезном каматом, од извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23), по оцени Врховног суда, у овом случају нису испуњени законом прописани услови за одлучивање о ревизији тужиоца, као о изузетно дозвољеној, јер није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе и ново тумачење права.

Предмет тражене правне заштите је захтев за утврђење да је по основу законског наслеђивања иза пок. ВВ (бабе по мајци), тужилац постао сувласник са уделом од $\frac{1}{2}$ на спорним катастарским парцелама. Предметне парцеле чине заоставштину на којој је правноснажним решењем, као једини наследник иза пок. ВВ, оглашен син оставиле ГГ, који је, као продавац, на основу закљученог уговора о продаји, спорне парцеле продао туженом. Правноснажном пресудом, одбијен је тужбени захтев као неоснован, у смислу члана 211. ЗПП, услед недостатка потпуне пасивне легитимације, јер у тужби за утврђење права сувласништва на непокретности, на страни тужених нису обухваћена сва лица која су нужни и јединствени супарничари. Ово због тога што је тужени стекао право својине на спорним непокретностима по основу уговора о продаји, закљученим са сада пок. ГГ, који је пак право својине стекао на основу правноснажног решења о наслеђивању, чију садржину у овој парници тужени спори. ГГ је преминуо пре подношења тужбе, и иза њега није расправљена заоставштина, а његови законски наследници су супруга и ћерка. Реч је о нужним супарничарима према којима се због природе правног односа спор може решити само на једнак начин, јер донета пресуда о утврђењу стварних права на непокретности има дејство према свима.

Врховни суд је оценио да су нижестепене пресуде у складу са праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим у одлукама Врховног суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима странака, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, јер правилна примена материјалног права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања и околности сваког случаја. Разлози ревизије се делом односе на битне повреде одредаба парничног поступка због чега се посебна ревизија не може изјавити, а ревизијом тужиоца се оспорава оцена доказа и утврђено чињенично стање што у поступку по ревизији није дозвољено на основу члана 407. став 2. ЗПП. Имајући у виду наведено не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, па овај суд налази да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, за одлучивање о посебној ревизији тужиоца, и из тих разлога, донета је одлука као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

По члану 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима у којима вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради утврђења права својине поднета је 18.08.2023. године, вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 350.000,00 динара. Овај износ, према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на неновчано потраживање, у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра на дан подношења тужбе, то је Врховни суд, применом члана 403. став 3. ЗПП, нашао да ревизија тужиље није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**